3. Aargang. Nr. 3.

MILITÆRNÆGTEREN

ORGAN FOR

·LANDSORGANISATIONEN·FOR·KONSEKVENTE·ANTIMILITARISTER·

Abonnement 75 Øre aarlig. | Marts 1919. | Enkelte Numre 5 Øre.

Versailles.

Hvor Freden(!) bygges.

Der er staaet Ry om Forhandlingerne i Versailles. Folkene hele Verden over har lyttet til Beretningerne fra de Repræsentanter, der havde faaet til Opgave at indfri de stærke Løfter, hvormed man i Kampens Hede havde skabt sig Sympati og Tilslutning.

Man har lyttet og ventet at finde den samme Idealisme, den samme Sjælsstorhed, nu da Vejen til Gennemførelse af Kampens stærke Maal laa aaben, man havde ventet at finde de samme uegennyttige Formaal, nu da Sejren var vundet, som før, medens Modstanderen endnu var kampdygtig.

Men disse Forventninger er blevet sørgeligt skuffet.

For Mennesker, der har gjort sig fortrolig med Kapitalismens Væsen, er dette ikke nogen Overraskelse; men der er i Øjeblikket endnu Millioner Verden over, der venter, at der frem af Forhandlingerne skal vokse en Fremtid, hvor Retten sættes i Magtens Sted, og hvor Militarisme og Voldssystem er afløst af en Tilstand, hvor Fred og Fordragelighed raader mellem Folkene.

Allerede nu kan de Veje skimtes, ad hvilke Udviklingen vil gaa, og snart vil Millionerne Verden over se, at der i Ly af demokratiske Fraser er gennemført en Voldsfred, der ikke i nogen Henseende afviger fra dem, vi kender fra Historien.

Den besejrede Part »idømmes« en Krigsskadeserstatning af en fantastisk Størrelse, fratages sine Kolonier, beskæres i sit Omraade, hæmmes i sin økonomiske Udvikling — og alt dette sker i Retsfredens Navn.

Folkenes Forbund gøres til en Institution, hvor Ententens Stater sidder for Styret. I Menneskelighedens Navn gennemfører man dette — vel vidende, at man herved skaber sig et mægtigt Værn, saafremt den Dag skulde komme, da en genrejst Modstander kræver Regnskab for den »Retsfred«, der fratog et stort levedygtigt Folk dets Muligheder i fredelig Konkurrence og plyndrede og beskar det paa alle Omraader i Ly af demokratiske Talemaader.

Det, der foregaar i Øjeblikket i Versailles, er kort fortalt dette:

Ententen sikrer sig forøget Omraade, større Indflydelse og slaar en farlig Konkurrent ned, og gennemfører derefter »Folkenes Forbund« som et Værn, en Foranstaltning, der skal sikre den Magtstilling, Krigens Udgang skabte de allierede Stater. —

Den internationale Arbejderklasse maa drage den Erfaring af disse Begivenheder, at Kapitalen ikke frivillig slipper sit Vaaben, og den maa gøre sig fortrolig med, at Militarismen først forsvinder den Dag, da Arbejderne selv for Alvor tager dette Spørgsmaal op.

Men da forsvinder den ogsaa for bestandig.

J.

De Døde.

Som raadne Kadav're er Hære slængt hen
paa Slagmarkens mægtige Flade.
— Her ligger de dynget, de blodige Mænd,
hist ligger de spredte — der er de strø't hen
som Sommerens visnede Blade.

Her risler det rødeste Blod fra et Saar,
der skjules af Felt-Frakkens Laser.
Her fylder det levret en Mund, der i Gaar
har leet og talt om den kommende Vaar,
da Krigsguden magtesløst raser.

De Døde de ligger som mejede Neg
med Mærker af Lemandens Vaaben;
man kaldte dem ud til den blodige Leg,
de fulgte, indtil deres Kind blev bleg
og Dødsrigets Port stod dem aaben.

Det damper af rindende Menneskeblod
fra Slagmarkens vidtstrakte Slette.
— — Ret aldrig de menige Folk forstod,
at Retten kan købes med Ungdommens Blod
og Ligdynger Grænserne sætte.

De raadner derude i Gravenes Jord,
de Tusinder myrdede Frænder;
men fra deres Grave i rigeste Flor
sig breder de Tanker, der ud over Jord
med Magtmidler Bloddansen ender.

Johs. Nielsen.

Trafikeleven

Løjtnant Henriksens Dom.

I Sommeren 1918 opskræmtes Landet af nogle opsigtvækkende Militæraffærer, hvor to Soldater, Kreutzfeldt og Richter, berøvede sig Livet for at blive fri for deres Plageaander.

Der stod en Storm af Forbitrelse over hele Landet, og om Folket havde faaet Lov at raade, var de Løjtnantsspirer, der i tøjleløst Overmod havde misbrugt deres Myndighed, blevet saa forsvarligt afklapsede, at det havde kølnet Beundringen og Lysten til Efterligning hos deres korsetprydede Aandsfrænder.

Men det Amfibium, der kaldes den militære »Rets«pleje, er ikke for intet sammensat af Officerer; »Retten« skal nok i alle Tilfælde vide at dække over Kollegerne.

Fanden hytter sine, og Officerer, der har været saa uheldige, at et Tilfælde bringer deres Meriter frem for Offentligheden, saaledes at der maa foretages »Rets«forfølgelse mod dem, saadanne Folk kan altid være sikker paa at finde en »forstaaende Dommer«, medens de menige Soldater véd, at deres Sag aldrig vil kunne opnaa Medhold hos den »høje Ret«, selv om deres Uskyldighed er nok saa aabenbar.

Under disse Omstændigheder ventede Offentligheden sig ikke meget af de Undersøgelser, der iværksattes af de militære Myndigheder, og den første Dom, der faldt i Kreutzfeldt-Affæren, understregede ogsaa den Kendsgerning, at de militære Domstole fuldstændig manglede Evnen til retfærdigt at paadomme en Sag.

Der er endelig nu faldet Dom i den anden Sag, der rejstes i Anledning af Selvmordene — i Richters. Og selv om den lange Tid, det har varet, for Sagen er naaet til Afslutning, egentlig skulde berettige os til at antage, at Sagen skulde gaa i Glemme for at »Retten« bedre kunde lade sine kammeratlige

Følelser tale, maa det siges, at denne Dom er et Brud med Traditionen.

Trafikeleven, Løjtnant Henriksen, der ved sine Plagerier har drevet Richter i Døden, er dømt til 2 Maaneders streng Fæstningsarrest og Bestillingsfortabelse.

Vi vil ikke sige, at denne Straf efter vor Mening er haard nok, men den har dog Karakter af Dom over sig, noget, der i mangfoldige lignende Tilfælde ikke har kunnet siges. Man har dog forsøgt at stemple den Optræden, der er udvist, som fordømmelig.

Men om Richter ikke havde grebet til sit sidste fortvivlede Skridt, var Dommen sikkert ikke bleven af en saadan Beskaffenhed.

Richter har gennem sit Offer — det største et Menneske kan bringe — opnaaet at rette et Slag mod hele Militærsystemet; men mon ikke en Mand, der vilde bringe saa stort et Offer for sin Sag, paa anden Maade kunde gavne de Idéer, han søgte at fremme?

Til de danske Fagforeninger.

Paa Tærskelen til den nye Tid henvender vi os til den danske organiserede Arbejder og anmoder om Støtte til vor Kamp.

Der er forløbet 3½ Aar siden vor Forening — i Verdenskrigens mørkeste Tid — saa Dagens Lys, og Forventningerne, vi dengang nærede til den Udvikling, vi med svage Kræfter søgte at presse ind i det Spor, der tjente vor Klasse bedst, de Forventninger synes fuldstændig at skulle overskygges af Virkeligheden.

Verdenskrigens frygtelige Lære har givet vore antimilitaristiske Idéer en Fremgang, vi aldrig havde tænkt os mulig.

Men Maalet er endnu ikke naaet.

Nu maa den halvt ubevidste Reagering, der overalt spores mod Militarismen, iklædes den rette uforsonlige Aand, nu maa de spirende antimilitaristiske Tanker ledes ind i Baner, hvor de bliver til Gavn for Arbejderklassen.

Der findes kun én Bevægelse her i vort Land, der udelukkende helliger sig denne Opgave, og det er vor Organisation. Den kommende Tid vil derfor stille store Krav til vor Virkeevne, og det er nødvendigt, at vi staar rustet til at møde de Opgaver, vi maa tage op.

Men det kræver Penge.

For at skabe os et økonomisk Rygstød har vi paa vore sidste Turnéer oprettet Afdelinger for bidragydende Medlemmer, og vi har saaledes i Dag 25 Afdelinger Landet over, men paa Trods af denne Forholdsregel staar vi uden den økonomiske Styrke, der er nødvendig, om vi skal kunne præge den Udvikling, der kommer.

Vi henstiller derfor til de danske Fagforeninger i Lighed med tidligere Aar at yde os Tilskud til vor Kamp. Ikke alene de mange, som i Tiden, der svandt, har været os behjælpelig, men ogsaa dem, der ikke tidligere er traadt i Forbindelse med os, maa nu forstaa, at Tiden kræver en Kæmpeanstrengelse i Kampen mod Militarismen.

Vor Kamp er Arbejderklassens. Vor Bevægelse staar uafhængig af al Politik. Vore Allierede er enhver, der kæmper for samme Maal som os.

Beretning og Regnskab for vor Virksomhed udsendes til det kommende Landsmøde, der afholdes i Maj 1919.

Arbejdsudvalget

for

Landsorganisationen for konsekvente Antimilitarister.

Fra Østrig.

Vore Idéers Sejersgang.

Da vor Gevægelse og dens Kampmetoder fødtes i Sommeren 1915 som et ægtefødt Barn af Verdenskrigen, stod vi næsten ene paa den individuelle Kamps Grund. Men nu ser vi, efterhaanden som Censurens Jerngreb slappes, at det ene Land efter det andet kommer med, hvorledes vore Idéer ud over Landene bliver Grundlag for Bevægelser, der erklærer Militarismen hensynsløs og uforsonlig Krig.

ET RAAB TIL ALLE

er Titlen paa et Flyveblad, vi har faaet tilsendt fra et antimilitaristisk Forbund i Østrig.

Der drages heri til Felts mod »Nationernes Forbund«, og man ser den samme Opfattelse gøre sig gældende, som vi gav Udtryk for i sidste Numer af »Militærnægteren«. Her stemples det som *»et eneste stort amerikansk Bluff«*, og man kommer til den Erkendelse, at Folkene selv maa sikre sig mod samvittighedsløse Eksperimenter ved *»at handle som Samvittighed og Fornuft tilpligter«*.

Det hedder videre:

Fra i Dag af maa disse Herrer, der erklærer Krig og benytter Lejligheden til Selvberigelse og Udbytning af Folket, selv om at føre Krigen.

En ny Tid, fri for Vold er i Anmarch.

Den sociale Revolution maa gaa forud for den nye Menneskeudvikling, den er nødvendig for at faa den enkelte bort fra at være Dyr overfor Autoriteterne. Tænk alvorlig, og I vil komme til den faste Overbevisning, at den endelige Sejr ikke vil tilhøre det Folk, der har de fleste Bajonetter og Maskingeværer, men det, der har den højeste aandelige Bevidsthed og som saadant er det frieste.

Personlig Frihed og Uafhængighed er evige og uforanderlige Menneskerettigheder, og at forsvare dem er vore højeste Pligter.

At spille Soldat maa ophøre. Vi lader os ikke misbruge af anmassende og uduelige Regeringspersoner. Over Staten staar Mennesket. At være os selv, er vort Liv.

Fuldstændig Verdensafrustning og Udryddelse af den militære Pest maa være vort Maal, vort Kulturarbejde. Det er en virkelig Opgave for Fredsvennerne.

Derfor slutter vi os alle, Mænd og Kvinder, ung og gammel, alle som er ægte revolutinære, sammen til Dannelsen af en Verdensliga med det Maal i alle Lande og Stater paa Jorden, „sejrende" som „besejrede" uden Hensyn at kæmpe med glødende Hjerter med Begejstring og Offervillighed for den hellige Sag: Fred, Frihed og Lykke for Menneskene.

Som det fremgaar af Citatet, ønsker vore Kammerater i Østrig at føre Kampen mod Militarismen paa samme Grundlag som vor Organisation, nemlig den individuelle Indsats.

Vi ønsker BevægelsenHel d i sine Bestræbelser og udtaler Haabet om en fast og varig Foling mellem vore Organisationer.

Forbundet udgiver et Blad, »Der Neue Mensch« (»Det nye Menneske«), og hvis nogle af vore Læsere ønsker det, kan det rekvireres gennem vort Kontor.

Interiør

fra et dansk Politikontor.

Da vore Talere ankom til X for at holde Møde og mente alt var i Orden, fik de den Meddelelse, at Mødet var forbudt af Byens Regent — Politimesteren.

De gik straks til Politikontoret for at faa Rede paa, hvorfor Majestæten havde grebet til en saa drastig Foranstaltning.

Da de bankede paa Døren til Residensen, rustede til Opgøret, ventede de selvsagt at høre et tilbørligt brøsigt: „Kom ind!", med det rigtige politimæssige Sving; men hvad skildrer deres Forbavselse, da der fra den anden Side Døren kommer en snurrende Lyd, som naar et Vækkeur løber løbsk: „K—K—K—Kom — K—K—Kom."

Vore Kammerater aabnede betuttet Døren, og befandt sig nu foran X's Politikontors Skranke, med „Fuldmægtigen" og en ældre Dame med Hornbriller foran sig.

Fuldmægtigen, der led af en mærkelig Sygdom, saa Hovedet uafladeligt og med en Penduls Nøjagtighed gik op og ned — ca. 70 Nik i Minuttet — kom dem i Møde:

„Hva—Hva—Hvad ø—ønsker De?" spurgte han stammende.

Kammeraterne saa forbløffede paa hinanden. Omsider fik de dog mandet sig saa meget op, at de fik fremført en Forespørgsel, om Politimesteren var til Stede.

Vaklende slæbte det mærkværdige Menneske sig hen til et Aflukke bag Kontoret, og paa hans Kalden kom en ældgammel, krybende Skikkelse ud.

De var H. M. Politimesteren i X.

Paa Næsen hang der et Par Briller, der antagelig ikke brugtes til at se igennem — i hvert Fald var de anbragt saa langt nede, at de kun kunde bruges til at se over. Han var iført en lang Slaabrok, der forlængst havde aftjent sin Værnepligt.

Vore Folk blev stadig mere forbløffede, men fik dog spurgt om Aarsagen til, at Mødet var aflyst:

„Jo," svarede han med en Stemme, en gammel betalt Grædekone vilde misunde ham: „Jeg har i Kraft af min ansvarsfulde og ophøjede Stilling Ret til at forbyde enhver Forlystelse, og derfor har jeg forbudt Mødet.

Vore Kammerater søgte at forklare, at vort Møde ikke var en Forlystelse; men et Sted, hvor der behandledes alvorlige Spørgsmaal:

„Jeg har nu den Mening," svarede Regenten, „at alle Steder, hvor der tages Entré, er Forlystelser."

Der blev spurgt, om Mødet kunde afholdes, hvis der ikke toges Entré.

„Næ," sagde han med rørende Ærlighed, „saa vil jeg forbyde det paa Grund af den spanske Syge".

Dette mærkelige Standpunkt gav Anledning til en Diskussion, hvori „den ophøjede" gav den utrolige Meddelelse, at han var Antimilitarist. (!)

Paa Trods af dette, vilde han dog ikke give Tilladelse til Mødet.

Efter yderligere at have understreget dette, tøflede han igen ind i Aflukket bag ved, hvor vore Folk anede, at Tronen havde sin Plads.

„J—Ja—Hæ—Hæ," sagde Politifuldmægtigen, der under hele Samtalen havde nikket mindst et Par Tusinde Gange med Hovedet, „s—saa er der jo ikke noget at go—gø—gøre ved det."

Vore Kammerater flygtede skyndsomst ud a Bygningen for at undgaa en Samtale med dette grinende, nikkende og sta—sta—stammende Menneske.

Men nu vil de spørge i Ministeriet, om man ogsaa der mener, at Militærnægtelsen er en Forlystelse.

Stephan.

Fra Fængslet og Sygehuset.

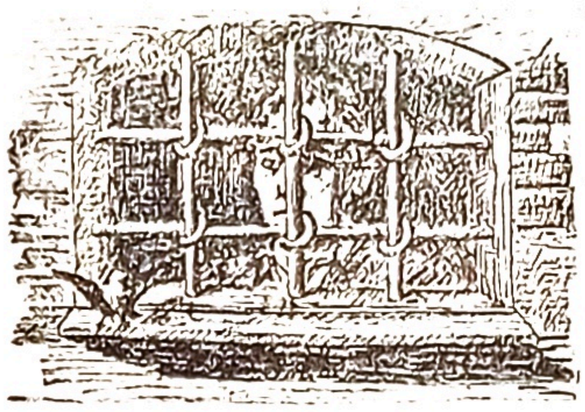

Intet Pust, ingen Klang
naar herind fra Livet ude,
Dagen lider, tyst og trang,
— Solen naar ej Cellens Rude.

Tys, tys — ingen Lyd
om en Verdens Kampe taler:
— „Tunge Tanker i ham gyd,
Angst og Modløshedens Kvaler."

— —

Mangen Strid kæmpes ud,
skjult i mørke Fængslers Gemme.
— Over Jord skal bringes Bud:
„Kampens Maal er Rettens Fremme!"

Johs.

Simonsgaard Christensens Kamp.

Løsladt efter 22 Døgns Sultestrejke.

Med Blikket paa Timeglasset venter Autoriteterne indtil Dødens Øjeblik før de slipper sit Offer.

Vor Kammerat Simonsgaard Christensen fra Holstebro blev Fredag den 14. Februar løsladt fra Aarhus Sygehus efter i 3 Uger at have ført en Kamp med Myndighederne og været et Offer for visse Militærpersoners Vilkaarlighed. For dem, der efter Skruebrækkerloven den civile Værnepligtslovs Vedtagelse troede, at nu vilde den brutale Forfølgelse mod Militærnægterne ophøre, maa denne Beretning om en enkelt Mands Kamp mod Militærtyraniet staa som en ny Anklage mod den Regering, der offentlig har erklæret, at den moralsk set ikke kan være med i den ulige Kamp.

Simonsgaard anholdtes den 24. Januar i sit Hjem i Holstebro og førtes til Viborg for straks derpaa at sendes til Aarhus Arrest. Han optog straks Sultestrejken her.

Der var ikke Rum for ham i de almindelige Fangehuler og han blev hensat i Detentionslokalet. I 10 Dage sultede han her og blev derefter overført til en rigtig Celle, da man i sin Naivetet troede, at han havde Forbindelse med skjulte Magter, der smuglede Mad ind til ham.

Myndighederne derovre lever aabenbart i Uvidenhed om, at der eksisterer et Kampmiddel, der hedder Sultestrejke og at Militærnægterne i Snesevis har sultet sig ud.

Først efter 15 Dages Forløb fandt man sig beføjet til at oversende ham til Sygehuset, men man havde dog ikke sluppet Troen paa, at Christensen havde Forbindelse med en Lampens Aand, der kunde bringe ham Mad ad skjulte Veje, thi efter at Christensen var overført til Sygehuset, kom en Premierløjtnant til hans Seng og spurgte ham i en brøsig Tone hvem det var, der bragte ham Mad ind om Aftenen.

Han blev imidlertid paa en tilstrækkelig klar og tydelig Maade gjort opmærksom paa, at han var paa Vildspor og luskede tilsidst af til de hjemlige Kødgryder.

Samme Aften kom selve Køkkensergenten anstigende med Bøf, Spejlæg, Kakao og Franskbrød, men næste Morgen maatte han, ulejlige sig tilbage med det igen.

Foruden disse Plageaander var der en religiøs Løjtnant, Hundeved, der havde faaet Skrupler. Han var, som vor Kammerat siger, vist ærlig nok »i al sin religiøse Galskab« og vilde med Djævelens Vold og Magt have, at vor Kammerat skulde læse det nye Testamente. Han lovede at bede for Christensen, naar han kom hjem i sit Lønkammer. Han blev gjort opmærksom paa den skærende Ironi der er mellem at kalde sig Kristen og samtidig bære Morderdragt, men han be-

SIMONSGAARD CHRISTENSEN

tragtede Militarismen som Guds Svøbe mod den syndende Menneskehed — hellige Enfold.

Medens dette foregik indenfor Murene, forsøgte vore Kammerater i Aarhus at komme i Forbindelse med ham, men det strandede paa Overlæge Løchtes Stejlhed; denne, der var en udpræget brutal Natur, kom med det sindssvage Spørgsmaal til Christensen, om der var nogle Personer i hans Familie, der led af Sindssyge. Christensen svarede ham, at saavidt ham bekendt var der ingen, men hvis han langt ude var i Familie med en »Militærlæge«, saa vilde han ikke benægte det. Overlægen, der havde Ansvaret for Christensens Liv, fandt sig ikke foranlediget til at frasige sig det. Og Dag efter Dag gik i uvis Spænding.

Aarhus Kammeraterne foranstaltede nu store Protestmøder mod de Ansvarlige, og paa et af disse Møder vedtoges en Henvendelse til Krigsministeren. Denne Henvendelse, der gik ud paa at gøre Ministeren opmærksom paa Forholdet og krævede hans Indskriden, blev besvaret med, at der ikke til ham var indløbet nogen Meddelelse fra Overlægen, og før den kom, havde han intet med Sagen at gøre.

Nu bristede Kammeraternes Taalmodighed, og det vedtoges at samle Arbejderne til et Protesttog mod Sygehuset. Over 4000 Arbejdere samlede sig her, og en Deputation gik til Overlægen. Denne undskyldte sig nu med, at han skulde rejse og efter den kommende Dag ikke havde Ansvaret mere.

Under Opholdet udenfor Sygehuset havde Militærmyndighederne sat ekstra Vagt om dette, bestaaende af Officerer og Underofficerer, ligesom Politiet i stor Mængde var arriveret for at beskytte Tyranerne.

Dagen efter dette løslod man saa Christensen og kørte ham i Politibilen fra Sygehuset efter at have givet ham 14 Kr. i Løn for sin »tro« Tjeneste.

Han havde da sultet uafbrudt i 22 Døgn.

Vi beder vor Kammerat modtage vor Tak for hans storladne Kamp. Det er atter fastslaaet, at de mest raffinerede Midler og den største Haardnakkethed ikke formaar at knække en Militærnægters Kampmod.

---

4 Domme.

I November Maned 1918 »opskræmtes« København af Meddelelsen om, at nu søgte man at fremkalde Mytteri paa Kasernerne, »der omdeltes Opraab med Opfordring til Soldaterne om at nægte Lydighed«, fortalte Borgerpressen med alle Tegn paa Rædsel, og samtidig bragte man den noget beroligende Oplysning, at Myndighederne var rede til at møde alle Eventualiteter med haard Haand.

Sagen var den, at der var udsendt nogle antimilitaristiske Opraab, der opfordrede Soldaterne til ikke at skyde paa deres Klassefæller i Arbejdsblusen; men da dette jo altid har været en af Militærets vigtigste Opgaver, kunde en saadan Opfordring ikke taales.

Uddelerne arresteredes, og de farlige Aktstykker beslaglagdes (formodentlig for at indlemmes i Kriminalmuseet, hvor Mordvaaben og lignende Ting opbevares) og Underskriveren Fabian Petersen sattes øjeblikkelig bag Laas og Slaa.

Sagen er nu omsider sluttet ved Kriminalretten og Dommen lyder paa to Maaneders Fængsel til Ch. Rasmussen, Niels Iversen og V. Rasmussen, der havde deltaget i Uddelingen, medens Fabian Petersen som Underskriver fik »udmaalt« 4 Maaneders Fængsel.

Denne Dom, der nu gaar til Højesteret, er et nyt Varskoraab til den danske Arbejderklasse. Hvorlænge skal det taales, at Militarismen, denne Fortidslevning, dikterer Domme over Banebrydere for den ny Tid, der — baaret frem af Arbebjderklassen — for bestandig sætter Militarismen paa Porten.

P. MELGAARD CHRISTENSEN.

Københavns Afdelings Kasserer blev, som vi meddelte i sidste Nr. af Bladet, anholdt en Morgen Kl. 4 i sit Hjem.

2 Gange tidligere har vor Kammerat sultet sig ud, saa han var fortrolig med Fremgangsmaaden.

Han førtes over til Middelgrundsfortet, hvor han anbragtes i den Celle, hvor Richter tog Livet af sig, da hans Plageaander blev ham for slemme.

Kun en Dag beholdt man ham her, saa førtes han til Kastellet, hvor han efter faa Dages Forløb overførtes til Hospitalet. Her var vor Kammerat en gammel Bekendt. — To Gange tidligere havde han tvunget sig fri herfra.

Christensen fik en Dom paa 5 Gange 5 Dages strengt Fængsel paa Vand og Brød — paa Trods af, at en tidligere Dom endnu ikke var afsonet.

Lørdag den 8. Februar Kl. 6½ Aften sendtes vor Kammerat hjem efter 8 Døgns Sultestrejke.

Det var tredie Gang. Forhaabentlig bliver man nu klar over, at intet bøjer ham.

CHRISTIAN JENSEN.

De kære Myndigheder har i Almindelighed inte foretaget mod de af vore Medlemmer, der ignorerede den civile Værnepligt og dens stilfulde grønne Indbydelseskort. Men nu foreligger der endelig et Tilfælde, hvor man har ment sig nødsaget til at bryde den „Borgfred", der paa Grund af overdreven Eftergivenhed fra Myndighedernes Side, var indtraadt i Kampen for mange af vore ældre Medlemmers Vedkommende.

Vor Kammerat, Chr. Jensen fra Frederiksberg, er i sidste Maaned idømt 14 Dages Fængsel for Udeblivelse af Session til civilt Arbejde.

Dommen afsonedes fra den 8. til den 20. Februar.

Maaske var det ikke saa galt, om man vilde fortsætte med disse Aktioner mod vore Medlemmer. — Vi kunde da ogsaa komme den civile Værnepligt til Livs.

ERIK PREUSSE.

Den 12. Februar arresteredes Erik Preusse i sit Hjem i Rudkøbing og førtes til Næstved.

Forhaabentlig vil vor Kammerat vide at tvinge sig tilbage til Friheden igen ad de Veje, der altid tidligere har ført til Maalet.

VILH. HOLMBERG.

Vilhelm Holmberg har modtaget Indbydelse til et Besøg i Prins Vilhelms Palæ engang i denne Maaned.

Holmberg, der vil være kendt fra den Kamp, han med Held førte i Dec. 1917 for sin Frihed, betakker sig, og vil renoncere paa Besøget, selv om Udskrivningskontoret, formodentlig for at gøre Indbydelsen mere tillokkende — i en Randbemærkning meddeler, at *„Afklædning ikke er nødvendig."*

EINER JACOBSEN.

Vor Kammerat, Einar Jacobsen, Viborg, har faaet „tilmaalt" 3 Maaneders Fængsel for antimilitaristisk Agitation.

Dommen, der er afsagt af Overretten, gaar nu til Højesteret — og imens faar Jacobsen Tid til yderligere Virksomhed i vore Idéers Tjeneste.

HARALD PETERSEN.

Vor Kammerat, Maskinsnedker Harald Petersen, Høng, har været i Forhør i Høng Politikontor, og har sendt os en Beskrivelse af de Høng Plitimænds Opfattelse af Militærnægterne.

Man er aabenbart noget bagefter derovre i den lille Stationsby, alle de Trusler om Forbedringshus etc., der forlængst er taget af Grammofonen andet Steds, blev her bragt i Marken — naturligvis uden Resultat.

Var det ikke en Idé for de gæve Politimænd i Høng næste Gang at true med Dødsstraf?

Brydningsarbejdet i Provinsen

Agitationen i Provinsen er for denne Gang ved sin Afslutning, og vi vil derfor give et Overblik over dens Resultater.

Den mere haandgribelige Gevinst er de Afdelinger, der overalt er oprettet, disse vil vi i Fremtiden kunne benyttes som Udgangspunkter for fornyet Arbejde; men de er dog ikke det vigtigste.

Det vigtigste er, at i næsten hver en Krog af vort Land, har vore Agitatorer under Tilslutning og Sympati talt for Forsamlinger, der overalt har været af imponerende Størrelse. Vore Idéer, vore Krav er bragt ud i et Omfang, som aldrig før, og med den Tilslutning, Møderne blev Genstand for, vil vi sikkert uden Fare for at blive skuffet, kunne stille store Forventninger til den Fremtid, der skal se de Frø, der nu er saaet ud, spire og sætte Frugt.

Fra vore tidligste Agitationstournéer har vi høstet den Erfaring, at naar vore Talere havde været i en By, resulterede det i, at vi kort Tid derefter modtog Pengetilskud og Sympatitilkendegivelser fra Fagforeninger i vedkommende By.

Dette viser, at vor Agitation har et meget dybt Greb i Folkesjælen, vor Kamp tvinger til Eftertanke.

Og med dette i Erindring har vi Ret til at vente os store Ting af disse Møder, hvor Tusinder og atter Tusinder af Arbejdere har hørt Afrustningskravene tolkede af en Bevægelse, hvis Medlemmer med hele deres Person, ja selv deres Liv stiller sig i Brechen for Afskaffelsen af det Militærvæsen, Arbejderklassen saa længe har ønsket bortryddet.

Der vil utvivlsom i den kommende Tid løfte sig Roster fra den danske Fagbevægelse, der kræver, at man undlader at jonglere med Spørgsmalet om Afrustning, det Spørgsmaal, der altid, naar det holdtes frem i Agitationen, kunde samle danske Arbejderes enstemmige Tilslutning, dette Spørgsmaal *taaler* man ikke syltes ned i Aarevis, saaledes som visse Elementer paa den danske Rigsdag tilstræber.

Det er vor Tro, at disse Mennesker vil blive beskæmmet, at Afrustningskravet sidder saa fast i det danske Folk, at man ikke vover at gaa uden om det.

Fra Afdelingerne.

Militarismen er den skidneste Sag i Landet. knuser vi ikke den, knuser den os. *Hørup.*

Kontingent.

Vi maa atter indskærpe Afdelingerne, at Landsorganisationens Brydningsarbejde kræver mange Penge, og at det derfor ikke kan tillades nogen Afdeling at forsømme sine Indbetalinger.

Der gaar hver Uge Hundreder af Kroner ud af vor Kasse til Agitationen — disse Penge maa skaffes ind igen.

Arbejdsudvalget.

Maanedsberetninger.

Fra en Del Afdelinger mangler vi igen Maanedsberetninger for den sidste Maaned.

Vedkommende Afdelinger maa forstaa, at naar Landsorganisationen under store økonomiske Ofre søger at bringe Orden og System i Sagerne, kan det ikke taales, at enkelte Afdelinger undlader at gøre den Del, der maa blive deres.

Arbejdsudvalget.

Ekspeditionen.

gør opmærksom paa, at alle Kammerater, der forhandler Bladet af Hensyn til Bladets hurtige Forsendelse inden den 27. i hver Maaned maa sende Meddelelse om det ønskede Antal af det udkommende Numer og sende Regnskab for de solgte eller lade det følge med Maanedsberetningen.

Agitationen.

Som det fremgaar af det udførlige Referat, som vi bringer andet Steds i Bladet, har vor Agitation ogsaa i den forløbne Maaned sat gode Resultater. En Række nye Afdelinger er oprettet og en Del ældre konsolideret.

Agitationen fortsættes.

Københavns Afd.

har i Februar Maaned afholdt følgende Møder og Generalforsamlinger:

Mandag den 3. er afholdt Møde paa Kløvermarksvejs Forsamlingsbygning, hvor Kammeraterne Aage Møller og Johannes Nielsen talte om Afrustningsspørgsmaalet. Efter en livlig Diskussion blev Resolutionen enstemmig vedtaget.

Ekstra Generalforsamling afholdtes i Kommunekælderen Mandag den 24. Febr. Der foretoges Nyvalg til Bestyrelsen.

Valgte blev Carl Mortensen, Formand. Johs. Høxbro, Kasserer. Endvidere valgtes 2 Repræsentanter og 8 Inkassatorer.

Onsdag den 26. Februar afholdtes offentligt Møde i Stjernekroen. Aage Møller og Johs. Nielsen talte.

Afrustningsresolutionen vedtoges enstemmigt.

C. M.

Fredericia Afd.

afholdt Tirsdag den 18. Februar konstituerende Generalforsamling. Til Formand valgtes Arbejdsmand A. Madsen, Prinsessegade 2. Kasserer S. Klyver, Luthersvej 3. Sekretær M. Lange, Prinsensgade 22.

Med revolutionær socialistisk Hilsen.

Martin Lange.

Næstved.

Torsdag den 27. Febr. afholdtes konstituerende Generalforsamling.

Følgende valgtes til Tillidsmænd:

E. Krajewsky, Formand.
V. Bode, Kasserer.
J. Larsen, Suppleant.
A. Hansen, Revisor.

Afdelingen har 22 Medlemmer.

V. B.

Nakskov.

Torsdag den 13. Februar afholdtes konstituerende Generalforsamling, hvor der foretoges Valg af Bestyrelse.

Valgt blev Georg Christiansen, Svingelsvej 115, Formand. Peter Nielsen, Midterkamsvej 32, Kasserer.

Nye Medlemmer optages ved Bestyrelsen.

Georg Christiansen.

Indmeldelser modtages i de lokale Afdelinger.

København:
Kontoret, Murergade 1, 2. Aabent hver Aften fra 7—9. Søndag Formiddag fra 9—11.

Aarhus:
Tømrer Carl Petersen, Brammersgade 39.
Aksel Mikkelsen, Sølystgade 43, 1.

Esbjerg:
Villiam Frandsen, Nørregade 14.
Jens Andersen, Islandsgade 40, 1.

Horsens:
Maskinarbejder Haumann, Vestergade 73.
Henry Vahlgreen, Borgergade 24, 1.

Vejle:
Aksel Iversen, Dalegade 16.

Silkeborg:
J. M. N. Ahle, Lyngbygade 33.
A. Kristensen, Chr. 8.s Vej 19, 2.

Hobro:
Martin Larsen, Søndre Allé.

Odense:
Cal Villumsen, Gl. Annasholms Allé 2.

Fredericia:
Aksel Madsen, Prinsessegade Nr. 2.

Lolland Falster:
Ernst Mortensen, Ringsebølle pr. Rødby.

Slagelse:
Oskar Vilhelmsen, Valdemarsgade 3. 3.

Middelfart:
Murer I. M. Jørgensen, Blindebomsvej 24.
Viggo Larsen, Ny Mølle, Odensevej.

Kolding:
N. N. Nielsen, Mariegade 9.

Helsingør:
C. L. Landgren, Gartnergade 5, St.
E. Sørensen, Strandgade 89.

Roskilde:
Ejner Nielsen, Københavnsvej 14.

Køge:
Frans J. Johnson, Kirkestræde 25.
Karl Vilh. Jensen, Tangemosevej 9.

Næstved:
Valdemar Bode, Torvestræde 5.

Vordingborg:
Plejer Ejner Resmussen, Oringe Hospital.
Plejer Henrik Hansen, Oringe Hospital.

Nykøbing F.:
Pølsemager Hansen, Fromsgade 3.

Maribo:
Ejner Christiansen, Nygade 11.

Nakskov:
Georg Christiansen, Svingelsvej 115.
Peter Nielsen.

Svendborg:
Frederik Andersen, Bagergade 19.

Aalborg:
Jens Lund, Brettervillesgade 3.

„MILITÆRNÆGTEREN"

udkommer hver Maaned og tildeles Medlemmerne gratis. Abonnement kan tegnes for 1 Aar, og koster 75 Øre.

Bladet kan rekvireres til Løssalg og koster 4 Øre pr. Exemplar.

Udgivet af Landsorganisationen for konsekvente Antimilitarister — Ansvarhavende *Johs. Nielsen*. — Trykt i Nørrebros Centraltrykkeri.